

Renata Černá, *La couleur locale, le fantastique et le jeu dans les nouvelles de Prosper Mérimée « La Vénus d'Ille » (1837) et « Lokis » (1868)*. Bakalářská práce. Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích, 2015, 42 s.

posudek oponenta

Renata Černá svoji bakalářskou práci zaměřila na dvě novely francouzského spisovatele 19. století Prospera Mériméeho, *La Vénus d'Ille* a *Lokis*. V úvodních kapitolách představuje nejprve autora a jeho dílo a rovněž žánr povídky (ve francouzské terminologii označovaný částečně se překrývajícími termíny *conte* a *nouvelle*). Poté se věnuje jednotlivě každé ze dvou vybraných povídek, přibližuje okolnosti jejich vzniku, postavy, děj a kompozici. V analytické části práce se autorka soustředí na vybrané charakteristické rysy Mériméeho povídek v rovině tematické (místní kolorit, fantastično) a narativní.

Práce má logickou a vyváženou strukturu, autorka volí systematický postup, prokazuje schopnost práce s primárními i sekundárními zdroji a schopnost aplikace literárně-teoretických vědomostí při analýze literárního textu. Rozbory jsou samostatné, vhodně podpořené citacemi z primárních textů.

Jako problematické lze vnímat opakované označení místního koloritu za stylistický prostředek (s. 20 a dále). Důraz na místní kolorit je sice pro Mériméeeovy texty příznačný, je to však především součást tematické roviny díla, byť se na jeho vykreslení mohou podílet i zvolené jazykové prostředky. Autorka používá termín styl (resp. *le style*) tam, kde by bylo na místě hovořit spíše o poetice. Jinak se však kapitola podrobně analyzující ztvárnění místního koloritu v obou povídkách jeví jako zdařilá. Ve srovnání s ní se další tři kapitoly rozboru, věnované fantastičnu, narativní struktuře a hře, jeví jako trochu slabší, snad i proto, že téměř nemají oporu v literárně-teoretické části práce. Těžko lze souhlasit s tendencí ztotožňovat vypravěče s autorem (kap. 7), určení tří úrovní vyprávění (*niveau I, II, III*) v povídce *Lokis* zase vzbudí zpočátku dojem, že jde o hierarchii tří vypravěčů (jde však o rámcovou strukturu, kde do vyprávění 1. vypravěče je podvkrát vloženo vyprávění 2. vypravěče).

Je třeba ocenit, že autorka pracovala s originály textů i s francouzsky psanými sekundárními zdroji a že zvolila za text práce francouzštinu. Je ale škoda, že nevěnovala více pozornosti pravopisné a gramatické stránce textu, v práci tak zůstalo značné množství základních chyb (např. ve shodě v rodě a v čísle), které působí zbytečně rušivě a které mohla odstranit pečlivá korektura.

Bakalářskou práci Renaty Černé doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **velmi dobře**.

4. června 2015

Mgr. Kateřina Drsková, Ph.D.